

ДО ЕДИН БОЛЕН ПЪЛКОВОДЕЦ: ЗА ВЕЧНАТА НАГРАДА

Пишете ми от болничната постеля. Обкръжен сте от непознати хора, чиито имена не знаете и които за пръв път сричат Вашето име върху болничния лист над леглото Ви. Няма ги познатите и сродниците, за да Ви посетят. А някога сте командвали полкове. Хиляди са изговаряли Вашето име с почит, хвалели са Ви и са Ви величаели. Гърдите Ви са приличали на иконостас от ордени. И ето сега - забравен и самотен, чужденец между чужденци - живеете, вглеждайки се от нощта на своето настояще в деня на своето минало. Бъдете мъжествен. Днешната Ви битка е много по-трудна от всички битки, които сте водили преди. Защото няма битка по-тежка от онази, която човек води напълно сам. Спомнете си за Христос в Гетсимания. „И понеже се намираше в смъртна борба, молеше се по-усърдно, а потта Му беше като кървави капки, падащи на земята” (Лук. 22:44). Но след това дошло Възкресението, и честта, и славата, която векове наред ехти по всички краища на Небето и земята. На стари години нашият велик отец св. Иоан Златоуст изпаднал в немилост пред императора и императрицата, бил оклеветяван, руган и накрая изгонен от столицата в арменската пустиня. Измъчен, самотен и болен - мислите ли, че се е оплаквал и окайвал? Не. Ето какво писал той от бездната на своето страдание и унижение: „Нима има някакво значение това да бъдеш изгонен от отечеството си, да бъдеш местен от място на място, да живееш в изгнание, да бъдеш влачен от съд на съд, да търпиш насилие и издевателства от войниците, зло от хората, мъчения от роби и свободни - нима всичко това има някакво значение, когато наградата за него е цялото небе и всички онези нетленни и безгранични блага, които не могат да бъдат изказани с думи и ни носят безсмъртие и вечна наслада”?

О, колко велики и дивни са онези, които очакват награда и слава единствено от Светите Небеса! Онези, които са познали измамността на светската слава и изменчивостта на съдбата, които забравят всички земни срещи - приятни и неприятни, и с цялото си същество са устремени към среща с вечната Любов! Пишете, че вярата Ви е крепила в борбата за свободата на народа. Сега вярата в Бога Ви е по-нужна от всякога. Върху никого друго не се проявява така ясно нейното животворно действие, както върху самотния, забравения, отхвърления и болния. Когато целият свят шепне в ушите на един такъв човек: „Ти не си нужен на никого”, вярата му говори: „Ти си потребен на Бога”. Във времената на шумната светска слава, която Ви е кичила с венци, които веят, вярата е била за вас като сладкиш, подслаждащ душата; сега тя може да Ви послужи като насъщен хляб.

Четете Псалтира и Евангелието.

Мир Вам и утеха от Бога!